

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 6213 van 17 november 2010
in de zaak A. 197.888/XIV-32.505**

In zake : XXXXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Broederminstraat 38

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXXX, van Liberiaanse nationaliteit, op 7 oktober 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 47.781 van 3 september 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 13 oktober 2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat in punt 3.1.2 van het bestreden arrest wordt verwezen naar artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en wordt opgemerkt dat “daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie”; dat daarmee voldaan is aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen; dat die motiveringsplicht niet zover gaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen; dat het eerste middel in die mate kennelijk ongegrond is;

Overwegende, waar de verzoekende partij aanvoert dat er in principe geen beroep openstaat bij de Raad van State, dat luidens artikel 39/67 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vatbaar zijn voor cassatieberoep bij de Raad van State; dat het feit dat het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State voorziet in een procedure van toelaatbaarheid geen afbreuk doet aan de beroepsmogelijkheid tegen een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; dat het eerste middel in die mate kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar luid van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen; dat de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen bovendien mogelijk maken onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal kan vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen; dat het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep een devolutieve werking heeft, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn; dat het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet een schorsende werking heeft; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus kennis neemt van het geschil in zijn volledigheid en dat het om een beroep met volle rechtsmacht gaat; dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens heeft geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd; dat de vraag of de lidstaten dienen “te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83” niet dienend is voor de oplossing van het geschil, omdat de Vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet; dat de uiteenzetting van de verzoekende partij wat betreft artikel 6, eerste lid, van het E.V.R.M. evenmin dienend is omdat die verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de verzoekende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit heeft gevraagd om op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te repliceren en dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat zij daarover ter terechtzitting enige opmerking heeft gemaakt; dat zij zulks niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan vragen; dat het tweede middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is en dat om de hierboven uiteengezette redenen niet op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen moet worden ingegaan;

Overwegende dat bij de behandeling van het tweede middel reeds is gesteld dat artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat bovendien nergens in het bestreden arrest noch in de oorspronkelijke beslissing van de commissaris-generaal sprake is van een convocatie die een kleurenkopie zou zijn die achteraf werd ingevuld zodat de kritiek van de verzoekende partij in die zin feitelijke grondslag mist; dat het derde middel kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde middel andermaal aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen adequate rechtsbescherming zou kunnen bieden en niet over “voldoende volle rechtsmacht” zou beschikken; dat in die mate naar de behandeling van het tweede middel kan worden verwezen; dat, daargelaten de vaststelling dat zij zich tot een zuiver theoretische uiteenzetting dienaangaande beperkt, de verzoekende partij zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op artikel 3 van het E.V.R.M. heeft beroepen en niet aantoont dat zij daartoe niet in de mogelijkheid was; dat het vierde middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde middel nogmaals de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag stelt omdat deze laatste geen eigen onderzoeksdaden zou kunnen stellen en aldus niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; dat uit de behandeling van het tweede middel, in het bijzonder uit de daarbij besproken bevoegdheden en mogelijkheden waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in asielzaken beschikt, reeds blijkt dat deze laatste wel degelijk over volle rechtsmacht beschikt, dat er ruimte is om nieuwe gegevens aan te voeren en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak terug naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan sturen voor verder onderzoek; dat de verzoekende partij overigens voorbijgaat aan het feit dat haar relaas ongeloofwaardig is bevonden; dat de verzoekende partij met een algemene opmerking dat “de situatie van het land van herkomst” niet is onderzocht, geen schending van de aangehaalde bepaling

aannemelijk maakt; dat het vijfde middel kennelijk ongegrond is en dat om de hierboven uiteengezette redenen niet op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen moet worden ingegaan;

Overwegende dat de verzoekende partij in een zesde middel de schending van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus opwerpt; dat zij andermaal de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag stelt, doch zich opnieuw beperkt tot een theoretische uiteenzetting; dat naar de behandeling van het tweede middel kan worden verwezen; dat nergens uit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening met de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. zou kunnen houden, al ware het maar door de zaak eventueel voor verder onderzoek terug naar de commissaris-generaal te sturen; dat het zesde middel kennelijk ongegrond is en dat om de hierboven uiteengezette redenen niet op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen moet worden ingegaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op zeventien november tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS,
J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.